

телностъ, каквато неочаквано го обземаше, той подигна глава, изкара конетѣ и ги впрегна. Изгуби се изъ пжтя като вихрушка. После, не мина нито часъ време, и той се показа пакъ съ потънали въ пѣна коне. Въ каруцата бѣше баба Стояна — майка му. Тя още не бѣше пристѣпила на изтрѣпналитѣ си нозе, когато Агата обърна каруцата и подгони пакъ конетѣ предъ себе си.

— Полека карай, ще уморишъ конетѣ, Василе! — свари да извика баба Стояна, но Агата не я чу. Пъкъ и баба Мавродица, съ запретнати рѣце и засмѣна, бѣше излѣзла вече срещу нея.

Следъ часъ-два Агата се върна пакъ. Тоя пжтъ въ каруцата бѣше още млада на гледъ жена — майката на Минка. Конетѣ на Агата бѣха капнали. Когато ги вкара въ яхъра и ги върза, единиятъ само помириса сѣното, не хапна, а прегъна нозе и се опита да легне. Агата го накара да се изправи, попогледна го и излѣзе.

Кжщата бѣше се развеселила — глѣчката на тритѣ жени се чуваше отдалечъ. Агата се вмъкна тихо, като срамежливо гледаше къмъ земята и сякашъ снишаваше широкитѣ си плещи, та да не се забележи. Щомъ прекрачи прага, спрѣ се и се изправи до вратата. Завита съ черга до надъ гърдитѣ, отслабнала, съ кротко, пребледнѣло лице, Минка лежеше